

De eerste actie die Jamie Bedford en Lot Sternheim verrichten op de boerderij waarvan zij officieel de eigenaren zijn geworden, is het verwijderen van een omgewaaide boom. Het is een koude januaridag en de Antoniushoeve heeft bijna vijf jaar leeggestaan. De veiligheidshekken staan scheef, het rood-witte afzetlint wappert in stukken in de wind, een gordijn hangt ergens boven uit een kapot raam. De trotse boerderij waarvoor Adrianus Bon en Maria Post in 1889 de eerste steen legden, is een spookhuis geworden.

Zes jaar na hun eerste actie leg ik mijn smartphone tussen ons neer op de grote woontafel in het zomerhuis, hun deel van de hoeve. Het voelt onwennig dit interview. Als zijnde de moeder van Lot maakte ik die zes jaar van dichtbij mee, zo ik al niet onderdeel ben van het verhaal daarover. Veel lange en korte gesprekken gingen aan dit moment vooraf, meerdere zouden nog volgen, maar we drinken onze thee, en ik stel mijn vragen. Over hoe het nou precies ging, die koop, bijvoorbeeld.

De laatste bewoner van de Antoniushoeve, Ferdinand van Schaick, overlijdt in juli 2010. Een jaar later start de gemeente Ouder-Amstel de verkoop. Het lot van de Antoniushoeve gaat veel bewoners van Duivendrecht aan het hart. Want van wie wordt de boerderij die dankzij hen in 2003 de status van rijksmonument verwierf en daarom niet gesloopt werd? Het paar Lot Sternheim en Jamie Bedford weet daar allemaal niets van. Amsterdamse Lot Sternheim is nog niet

Het huis en het land hebben liefde nodig

Interview Lot Sternheim en Jamie Bedford 1

zo lang terug uit Londen, waar ze promoveerde aan het Kings College op het onderwerp Anorexia Nervosa. Ze werkt bij de Faculteit Klinische Psychologie van de Universiteit Utrecht en bij Rintveld, een specialistisch centrum voor eetstoornissen. Jamie Bedford, geboren in Zimbabwe en opgegroeid in de buurt van Londen, studeerde natuurkunde, voerde een aantal bouwprojecten uit en werkte kort in de financiële wereld van Londen. Hij kwam naar Nederland om aan de UVA medicijnen te studeren. Eén dag in de week werkt hij voor het bedrijf van zijn ouders, 'ProEconomy' (het bestrijdt de legionella bacterie). Tijdelijk huren ze een huis in Diemen.

Aan hun eerste actie gaat een lange geschiedenis vooraf: Op weg naar de metro richting het AMC waar hij colleges heeft, komt Jamie bijna dagelijks langs de Antoniushoeve. Ziet, zoals hij later (in het Nederlands) aan de gemeente zou schrijven, 'een ontzettend mooi oud huis. Het huis was eens een boerderij, maar wordt nu verwaarloosd. Niemand geeft het huis en het land de aandacht en liefde die de oorspronkelijke bewoners en architect hadden gewild. Het gaat ten gronde. Altijd als ik er langs liep dacht ik: misschien is het te koop. Maar er stond geen verkoopbord, dus concludeerde ik het is in zo'n slechte staat dat het vast als onveilig wordt beschouwd.' Hij zoekt de status van het huis uit en hoort van Nico Lotte, eigenaar van Eetcafé Lotgenoten aan de overkant van de weg, dat de gemeente de verkoper is. Het is juli 2012. Lot benadert de gemeente en krijgt te horen dat ze twee dagen te laat zijn voor het indienen van plannen, maar ze weet uitstel te krijgen. Ze sturen een voorstel in. De gemeentelijke commissie die de voorstellen beoordeelt, laat toch de oorspronkelijk deadline gelden en legt het hunne naast zich neer. In 2013 krijgen ze een tweede kans, want de boerderij komt opnieuw op de markt - nu wel met verkoopbord in de voortuin. De hoeve bleek onrechtmatig toegewezen te zijn aan een lid van de gemeenteraad. De tweede poging lukt, de commissie gunt hen de koop. Na de afhandeling van een reeks formele procedures kunnen ze zich de eigenaren noemen van het rijksmonument de Antoniushoeve, Rijksstraatweg 228, Duivendrecht.

De potentie van deze plek

Lot en Jamie bieden twaalf huurders een kleine studio, die bestaat uit twee woonlagen en een eigen badkamer, één huurder heeft een appartement. De dertien beschikken over twee grote en één kleine keuken, was- en droogruimtes, plus een eetkamer (in coronatijd geworden tot kantoor voor de thuiswerkers). Wie het appartement huurt, heeft ook een eigen keuken. Zelf bewonen zij met hun drie dochters het zomerhuis dat beneden drie grote ruimtes heeft en boven slaapkamers en badkamers. Een binnengang verbindt het huurders gedeelte en de privéruimtes. De tuin met een overdekt dek (de voormalige hooiberg), een moestuin en een terras, is voor iedereen.

Ik probeer de durf te begrijpen waarmee zij begonnen aan zo'n enorme onderneming als het verbouwen van een verwaarloosde boerderij.

Lot: 'Mag ik eerst?' Jamie: 'Natuurlijk.' Lot: 'Okay. Nou, mijn idee over de toekomst was heel anders dan dat van Jamie. Ik dacht helemaal niet aan de toekomst. Als jij, Jamie, praatte over dit geweldige project, hoe we het zouden kunnen realiseren, wat er nodig was, hoorde ik alleen de zin: Het geeft ons onafhankelijkheid. Niet opgesloten hoeven zitten in een buitenwijk met mijn 2.1 kind dus, niet voor de rest van mijn leven vijftig uur per week hoeven werken.'

Jamie: 'Je viel dus in de eerste plaats voor de financiële kant?'

Lot: 'Als een van het allereerste, ja. Omdat ik er nooit over nadacht hoe het zou zijn om te wonen met twaalf, dertien mensen in de buurt. Ik liep in die tijd in een tredmolen van zes dagen per week werken, druk bezig met onderzoek, wetenschappelijke artikelen schrijven en docent zijn. Ik had cognitief niet veel

ruimte, ging nooit eens even zitten om te bedenken hoe zo'n leven eruit zou zien, wat er ik me er bij moest voorstellen. Het heeft me een tijdje gekost om te beseffen hoe mooi de toekomst zou kunnen zijn. Jamie, herinner jij je nog de discussies die we hadden? Jij vroeg me een paar deuren te bestellen, ik dacht alleen maar: Waarom moet ik tijd besteden aan het bestellen van deuren, ik heb werk te doen. Ik hield van mijn werk, en het bracht inkomen, dus ik kon moeilijk op een andere manier denken. Pas na een jaar verbouwen kon ik erkennen dat ik ook nodig was in het project Antoniushoeve.

Toen ik terugkwam uit Engeland bleek het sociale leven in Amsterdam harder en minder bevredigend te zijn dan ik had verwacht. Waarvan ik zo van houd in wat Jamie ter tafel brengt is het gemak in zijn sociale contacten. Mensen komen langs, eten mee, blijven 's avonds hangen. Ja, dacht ik, op die boerderij krijg je het sociale leven dat je zo graag wilt hebben.'

Jamie, lachend: 'Ik denk dat het leuk is om te horen wat je het eerste zei, toen ik voorstelde: Laten we het proberen.' Lot, ook lachend: 'Waarschijnlijk zei ik eerst nee. Ik heb ook nooit gedacht dat we het echt zouden krijgen.'

Jamie: 'Ja, het is waar. Ik nam het initiatief. Ik ben een dromer slash plannemaker. Ik creëer een droom, teken de contouren van die droom, maar ben niet goed in het invullen van de details. Lot is absoluut degene die dat wel kan. Ik zag onmiddellijk de potentie van de boerderij. Ik wist alleen nog niet hoe we die potentie konden waarmaken. Natuurlijk wisten we dat er geld nodig was. We hadden wat gespaard en we konden wat geld lenen van mijn ouders, maar we moesten een financieel model bedenken dat financiële onafhankelijkheid zou geven. Vanaf het allereerste begin speelde dus mee dat op de boerderij gaan wonen een financieel zinvolle stap moest zijn. Ik zou graag vertellen dat we veel en lang met elkaar bespraken hoe we zouden willen leven. In werkelijkheid was er een pand dat ons bezit kon worden en was de vraag hoe we daar zo konden leven dat we onze financiële verplichtingen zouden kunnen nakomen. Dus alle dromen die we hadden werden bepaald door de mogelijkheden van deze plek.'

Links op de foto het zomerhuis, rechts het dek (voormalige hooiberg) met daarachter de boerderij met 12 studio's en 1 appartement